

L'estat al marge

En el camí cap a la independència de Catalunya, que no forma part d'un Estat disposat a deixar exercir el dret a l'autodeterminació de la nació catalana, és imprescindible, després d'unes eleccions autonòmiques transformades en autodeterminants per la voluntat d'una majoria de la ciutadania, fer un acte de sobirania, una declaració d'independència, en cap cas de caire retòric com les aprovades fins ara al Parlament de Catalunya, i trencar amb el marc jurídic-constitucional espanyol.

Cal dir, per cert, que aquestes eleccions autonòmiques que cal transformar en eleccions autodeterminants per la voluntat majoritària dels catalans i de les catalanes no són una finalitat en si mateixes, sinó que han de ser una eina per arribar a la independència. Ho seran si hi ha unes accions posteriors ben planificades, consensuades i executades amb precisió. No cal dir que no han de ser una gigaenquesta per saber si hi ha una majoria independentista. Han de ser el tret de sortida d'una cursa que arriba al cim somniat, que és la independència de Catalunya. És pot afirmar, doncs, que la data de les eleccions i la confecció de les llistes, essent rellevants, no són ni de bon tros el més important.

Fetes les eleccions i constatada la majoria independentista, cal, aleshores, iniciar el període de transició fins a la plenitud total de l'estat independent reconegut internacionalment amb la posada en marxa de "l'estat al marge", en lloc de la ja desgastada creació "d'estructures d'estat". Crear estructures d'estat comporta des de la seva pròpia concepció una visió absolutament autonomista i una voluntat de romandre autonomia fins a uns nous esdeveniments no controlats.

Esdevenir "l'estat al marge" comporta, des del minut zero, trencar amb Espanya, no acceptar en cap cas les seves resolucions i començar a funcionar, en tots els àmbits possibles com un estat independent. La Generalitat de Catalunya s'ha d'anar constituint en l'únic marc referencial de tots els catalans, ja que ha de ser l'embrió de la república catalana.

Es evident que hi haurà un temps de

transició, els 18 mesos que va anunciar el President Mas, on en territori català hi conviuran dos marcs referencials, l'espanyol, en regressió, i el català, en expansió, atès que l'estat espanyol no accepta la possibilitat de pactar un referèndum d'autodeterminació.

"L'estat al marge" implica, per exemple, que l'agència tributària catalana recapti tots els impostos possibles a Catalunya, començant per l'IRPF dels empleats públics de la Generalitat, ajuntaments de l'AMI i centres concertats, així com de totes les empreses amb contractes amb l'administració catalana i dels milions de persones que han acreditat la voluntat d'esdevenir lliures. Sempre amb la voluntat i determinació per assolir tota la tributació de Catalunya que li correspongui, en el període més breu possible.

La Generalitat de Catalunya, en "l'estat al marge", ha d'assumir el control i la gestió dels ports i aeroports, dels transports públics, de l'aigua i l'energia, de tots els serveis bàsics, salut pública, educació, universitats i investigació, seguretat, justícia, benestar, defensa, en definitiva, de tot allò que regula un estat.

El temps de "l'estat al marge" coincideix amb el període constituent i d'aprovació de lleis bàsiques, entre d'altres la llei electoral, la llei de règim local, la llei de funció pública, la de ciutadania, codi penal i codi civil. És obvi que cal fer tota la legislació bàsica per assegurar el funcionament adient del nou estat.

És absolutament necessari fer aquest pas, entre d'altres, per transitar cap a l'estat independent de Catalunya. La pretensió de fer camí sense trencar amb l'estat espanyol és del tot impossible i tan absurda com que sempre hi hauria el tribunal constitucional espanyol per a vetar tota iniciativa que representi un avenç cap a l'alliberament nacional.

És el moment, sense cap mena de dubte, de la valentia, la determinació, la generositat i la grandesa de tots. El futur de llibertat i plenitud nacional el tenim a tocar, cal fer el darrer esforç. Som-hi tots!!!

Joan Carretero
President de Reagrupament

Tots els articles d'aquesta edició han estat escrits abans del 14 de gener, quan encara no hi havia l'acord per convocar eleccions el 27 de setembre de 2015

Sumari

Internacional

El problema de fons

per Josep Sort

PÀGINA 2

Municipalisme

Regeneració democràtica als ajuntaments

per Francisco Garcia

PÀGINA 3

Cultura

El patrimoni cultural material

per Montserrat Tudela

PÀGINA 4

Testimoni gràfic

Xerrada/col·loqui al Born CC

PÀGINA 5

Territorials

Independèntisme a L'Hospitalet

per Oriol Bonastre

PÀGINA 6

Vida parlamentària

La reforma per als espanyols

per Boi Fusté

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra i la secció d'humor

El problema de fons

Un dels problemes més importants, tal vegada el més important, el de fons, que es planteja a l'hora d'atraure l'atenció internacional envers la reivindicació independentista de Catalunya és la pura i simple insignificància mundial d'Espanya. Avui en dia, Espanya, malgrat les seves 130 ambaixades amb els seus titulars i subordinats, no pinta pràcticament res en el món. El servei diplomàtic espanyol, en la realitat, no és més que un veritable pou on s'aboquen literalment milions d'euros en despeses normalment sumptuàries, de protocol, i gastronòmiques.

Una demostració fefaent la tenim a Europa i, més en concret, a la Unió Europea. Malgrat que sempre gallegen de ser-ne una de les grans potències econòmiques, a l'hora de la veritat, és a dir, a l'hora de repartir els grans càrrecs dirigits, als espanyols ni s'hi compta, ni se'ls espera. Fixem-nos que, recentment, un polonès i una italiana han estat els triats per ocupar els dos càrrecs claus de la Unió Europea. Donald Tusk, com a President del Consell Europeu, i Federica Mogherini, com a Alt representant de la Unió Europea per als Afers Exteriors i la Política de Seguretat. Casualment, Itàlia i Polònia, un per raons geoestratègiques i l'altre per raons demogràfiques, són els dos estats més equiparables a l'espanyol. Tampoc hi ha cap espanyol al capdavant de la Comissió Europea, ni del Parlament Europeu ni del Banc Central Europeu —on tornem a trobar un altre italià. En definitiva, un zero a l'esquerra.

Naturalment és lògic pensar que això ens pot afavorir. Com menys presència internacional espanyola millor, se suposa. Però hi ha una derivada d'aquesta constatació que no ens és tan favorable. I és que com menys rellevància internacional d'Espanya, menys interès genera allò que hi passa. I això, lògicament, afecta Catalunya. No es tracta que ara plantegi

que Espanya s'ha de convertir en una superpotència per tal que la reivindicació catalana assolixi una visibilitat internacional potent. Entre altres raons perquè és metafísicament impossible que la primera condició sigui realitat. Del que es tracta, i el que proposo, és que més que abastar tota la comunitat internacional, la política exterior de l'independentisme català s'ha de centrar en els actors claus que siguin susceptibles, naturalment perquè els interessa, de mostrar una predisposició cap a la nostra reivindicació.

Entre aquests actors claus, jo n'identifico alguns. Els Estats Units, per començar, per raons òbvies. França, sense cap mena de dubte, entre d'altres raons perquè som el seu pati del darrere. És altament significatiu, en aquest sentit, el gest que el Primer Ministre francès, el català de naixement, Manuel Valls, va protagonitzar en anar a saludar expressament el President de la Generalitat, Artur Mas, el dia de la manifestació per la llibertat d'expressió celebrada a París, aquest 11 de gener. Un gest que va posar histèrics els espanyols. Altres estats que també han mostrat una especial sensibilitat pel cas català han estat Israel, els països bàltics, els escandinaus... Per raons estrictament econòmiques, és obvi que la Xina i Rússia, amb una presència a Catalunya cada cop més

important, a banda, és clar, del seu pes en el context mundial, també haurien de formar part d'aquesta llista. D'altres, serien els casos de Mèxic, el Marroc o el Brasil. Finalment, tres estats que es veurien directament molt beneficiats a escala global de la Independència de Catalunya serien els ja esmentats Itàlia i Polònia, i també el Canadà.

No vull acabar aquest article sense fer un reconeixement a les darreres iniciatives que el President de la Generalitat ha impulsat en l'àmbit dels afers exteriors. El nomenament d'un representant permanent a Brussel·les, en la persona del senyor Amadeu Altafaj, i la decisió d'obrir dues noves oficines a l'exterior, a Roma i a Viena, subseu de l'ONU, recordem-ho, són tres excel·lents notícies que demostren la voluntat efectiva d'internacionalitzar el procés. A banda, és clar, de clavar uns mastegots monumentals a la diplomàcia espanyola, del dret i del revés. President Mas, no parli, si té un moment, acompleixi la promesa que ja va fer en la campanya electoral del 2003 (fa 12 anys!) de crear la Conselleria d'Afers Exteriors, tan aviat com pugui.

Josep Sort

Regeneració democràtica als ajuntaments

El pròxim 24 de maig hi ha eleccions municipals i en aquestes, la gent de Reagrupament Independentista ens tornarem a presentar, arreu del territori i, per descomptat, a la seva capital, Barcelona. Els programes electorals de les nostres candidatures, partiran del document base aprovat a la II Conferència Municipal de Reagrupament, duta a terme l'11 de maig del 2013 a Fornells de la Selva, Girona. En aquest document deixàvem clar que la nostra política municipal es basava en la regeneració democràtica, l'excel·lència i la participació dels ciutadans, en aquesta que és la política més propera que tenen i la que més afecta en el dia a dia de les seves vides.

La regeneració democràtica dins dels ajuntaments crec que hauria de ser el punt fort de la campanya electoral que farem. A mi personalment em costa molt d'entendre com és que l'actual alcalde de Barcelona és el polític més ben pagat de tota la Península Ibèrica, per

sobre inclús dels Presidents de les diferents nacions que la componen. L'acumulació de càrrecs que tenen els regidors de la ciutat és bestial. Cobren, lògicament, com a Regidors, i alguns per ser Portaveus dels seus diferents Grups Municipals, però alguns a això li sumen el fet de ser membres de la Diputació Provincial, del Consell Comarcal, de l'Entitat Metropolitana de Transports Municipals. Alguns d'ells acumulen tots aquests càrrecs i sous. Sincerament crec que això hauria de deixar de ser així i, des de Reagrupament, farem el possible perquè així sigui. Els anys que una persona dedica a la política han de ser anys de servei a la ciutadania i no han de servir per guanyar uns diners desmesurats o inclús per pal·liar la manca de vida professional a fora de la política. Això ho hem tingut clar, des de bell antuvi, a Reagrupament, i per això la Regeneració Democràtica és la segona pota, després de la d'assolir la independència, de la nostra base, i aquesta no

pot faltar en la nostra política municipal.

Per això Reagrupament impulsarà la publicació detallada de tots els ingressos i les despeses municipals, i també de tots els contractes i concessions que se signin, siguin quins siguin els imports. La transparència en la gestió econòmica creiem que haurà d'aplicar-se, igualment, a les empreses, les organitzacions i entitats dependents o vinculades a l'administració municipal. La publicació es farà prioritàriament utilitzant mitjans telemàtics i un llenguatge planer i entenedor, sense tecnicismes que puguin dificultar la comprensió de la informació. També lluitarem perquè es publiquin tots aquells compromisos que puguin tenir una repercussió econòmica per a l'ajuntament en qüestió en un futur.

Francisco García
Conseller de Districte a
Barcelona

El patrimoni cultural material en el moment de la independència de Catalunya

En el context històric de la secessió de Catalunya, el patrimoni cultural material esdevindrà un “bé polític” i, alhora, “bé econòmic”. Tenim un inventari exhaustiu del patrimoni cultural material dipositat a les institucions espanyoles per actuacions il·legítimes al llarg dels anys de pertinença de Catalunya a l'Estat espanyol? Sabem el valor econòmic, històric i legal d'aquests elements patrimonials que són sensibles a ser reclamats en la negociació que s'esdevindrà posterior a declarar la independència? Tenim l'inventari dels béns de titularitat espanyola dipositats a Catalunya i que, per tant, seran objecte i subjecte de negociació i de bescanvi? En la negociació posterior a la secessió de Catalunya, quin seran els límits de les nostres renúncies quant a patrimoni cultural material? Qui fixarà aquests límits?

El terme “patrimoni cultural” designa aquells elements materials i immaterials que una Nació considera que cal conservar per transmetre'ls a les generacions futures. El patrimoni cultural material que deixem dipositats a territori espanyol, no serem els catalans qui el transmetrem als qui han de venir, sinó que –en el millor dels casos– seran transmesos pels espanyols.

Una de les accions necessàries a fer a Catalunya en el temps de treball d'«Estat al Marge», previ a la fundació del nostre Estat independent, és deixar-ho tot a punt per a saber exactament què haurem de negociar. Ens cal tenir a punt un inventari exhaustiu de tots els béns de Catalunya que es troben en el territori espanyol –des de béns immobles a infraestructures– i els béns dels quals, tot i trobar-se a Catalunya, l'Estat espanyol ostenta la titularitat de la propietat, per

tal de poder negociar segons la Convenció de Viena de 1983, instrument jurídic de referència per a una eventual negociació. Sabent, a més, que la negociació es preveu extremament complicada, atès que l'Estat espanyol mai no acceptarà la decisió democràtica del poble català d'exercir el dret a l'autodeterminació. Tanmateix, jo ara i aquí només em centraré en la necessitat de tenir un inventari dels béns culturals materials.

L'informe número 7 del Consell Assessor per a la Transició Nacional és dedicat a la distribució d'actius i passius: recomano a tothom que li interessi el patrimoni cultural que se'l llegeixi. I referit a la transmissió dels Béns culturals diu:

La distribució del patrimoni nacional també és negociada. Tanmateix, en principi, la successió d'Estats només afecta béns de titularitat estatal, no els béns de col·leccions privades o els béns de l'Església... En qualsevol cas, les parts estan obligades a garantir la seva conservació fins que es faci efectiva la seva transmissió.

En primer lloc, s'hauria de distingir entre béns mobles i béns immobles. Aquests últims es transmeten a l'Estat on es trobin situats de forma directa i sense contraprestació.

D'acord amb les disposicions dels articles 28.7, 30.3 i 30.4 de la

Convenció de Viena de 1983, en principi, la transmissió dels béns culturals i del patrimoni nacional s'hauria de regir per l'aportació històrica de cada territori a l'Estat predecessor. Però, com en el cas dels arxius d'Estat, també es poden aplicar altres criteris, com l'origen de l'autor o la seva referència més explícita. També és important assenyalar que la transmissió afecta tots els béns amb independència del seu grau de protecció: béns d'interès cultural, béns mobles inventariats i la resta del patrimoni històric espanyol, que inclou tots els béns mobles i immobles d'interès artístic, històric, paleontològic, arqueològic, etnogràfic, científic i tècnic, per als quals no existeix un inventari general.

Cal fer aquest inventari prèviament a la secessió. I ara que vénen les eleccions municipals, com a mínim, caldria que els nous ajuntaments fessin un inventari dels béns culturals que per diferents causes es troben dipositats al territori espanyol de manera il·lícita, és a dir, per saqueig institucional dels diferents governs que han anat despullant Catalunya de la seva història des que Felip V va prendre'ns la nostra sobirania. També caldria incloure en aquest inventari totes les institucions culturals, des de museus, arxius, biblioteques, etc., i també les entitats històriques que poden haver estat espoliades del seu patrimoni.

No ens podem trobar que, per manca de previsió, no puguem fer valer els nostres drets sobre els nostres béns històrics custodiats il·legítimament en territori espanyol.

Que el que ens van prendre per Felip V no s'ho quedi Felip VI.

Montserrat Tudela

Xerrada/col·loqui al Born Centre Cultural

Independèntisme a L'Hospitalet

De l'Hospitalet estant, més d'una vegada ens qüestionem si la feina, els maldecaps, les hores esmerçades, els desencontres i també les alegries, els éxits, les noves coneixences, han servit per augmentar el sentiment sobiranista a la ciutat.

Sabem que, sent la segona ciutat de Catalunya, no destaca precisament per la seva catalanitat, a causa, entre d'altres, d'un creixement immigratori immens al llarg del segle passat.

Però hi ha independentistes?, ens preguntem.

Potser la forma d'esbrinar-ho és comprovar a qui vota l'hospitalenc.

Podríem fer la hipòtesi de considerar sobiranista o independentista el vot a CIU, ERC, CUP, RCAT i SI, i la resta, unionista o no independentista.

És una consideració molt simplista, ja que el paper d'alguns votants de UDC o de ICV-EUA no puc assegurar que siguin classificats en el grup correcte. L'únic que podem certificar en aquest cas és la defensa que han fet del dret a decidir, però no de l'independentisme, d'una manera clara i rotunda.

Només prenc les dades de les eleccions al Parlament de Catalunya, que és la institució on es decideix el nostre present i futur; des del 2003 fins el 2012. A més són les úniques mínimament comparables amb els resultats del 9N.

Els percentatges de vot els calculo sobre el cens electoral i prenc per al 9N el mateix cens que el 2012.

Amb aquestes premisses, ara només cal mirar els resultats i

treure'n conclusions

- El vot sobiranista és estable, al voltant dels 28.000 vots (+/- 16,5%), que s'incrementen fins els 38.000 (+/- 22,4%), uns 10.000 vots més (+/- 6 %) el 9N.
- El vot unionista depen molt de l'abstenció. Obté entre els 66.000 vots (+/- 38%) i els 84.000 (+/- 50%). El 9N simplement no hi van.
- Hi ha una caiguda important del cens electoral, potser per la crisi econòmica que expulsa la immigració i per la població envellida.

Aquests anys de feina silenciada, ignorada i fins i tot combatuda per les institucions públiques i privades de la ciutat, han estat profitosos. Ens omlpe de joia aconseguir uns 10.300 vots més per l'independentisme.

Ara cal continuar la tasca sense defallir.

	2003	2006	2010	2012	9N
VOTS ABSOLUTS					
CENS	192.212	177.306	169.800	169.960	169.960
ABSTENCIÓ	78.550	84.926	75.550	57.813	125.513
VOTANTS	113.662	92.380	94.250	112.147	44.447
SOBIRANISTES	31.688	24.974	28.435	27.784	38.068
UNIONISTES	81.974	67.406	65.815	84.363	6.379
VOTS %					
CENS	100,00	100,00	100,00	100,00	100,00
ABSTENCIÓ	40,87	47,90	44,49	34,02	73,85
VOTANTS	59,13	52,10	55,51	65,98	26,15
SOBIRANISTES	16,49	14,09	16,75	16,35	22,40
UNIONISTES	42,65	38,02	38,76	49,64	3,75

La reforma per als espanyols. Per als catalans, la independència

La diàspora catalana sempre ha tingut redemptors, la majoria, però, més a prop d'un botiflerisme històric que d'un patriotisme sense preu. Prat de la Riba i La Mancomunitat van fer coses importants per a Catalunya, però al mateix temps Prat de la Riba no va estalviar esforços per ser un bon espanyol i un bon monàrquic.

La Lliga de Francesc Cambó també va treballar per una comprensió col·laboracionista sempre rebutjada des de Castella. La Solidaritat va seguir el mateix camí, pretenent pactar amb Espanya per reformar-la: el fracàs va ser absolut. L'aversion contra catalans de tota mena, avui anomenada catalanofòbia, durant el segle XVIII ja és practicava a Espanya amb tota normalitat.

Roma no paga traïdors, seria la màxima. Espanya mai no ha volgut als catalans com a tal i la història documentada ho corrobora.

Lluís Companys va ser, al 1931, el nou valedor des d'ERC a la segona República espanyola. Aquesta República

no en va voler saber res d'una Confederació de Repúbliques Ibèriques. Un Estatut, el de Núria, i també retallat, és el que la República espanyola ens va permetre. Catalunya fent força per consolidar un nou Estat i Espanya i els espanyols, com sempre, dient-nos fins on podíem arribar.

No ha canviat res. Som al 2015 i Espanya no vol ser reformada i tampoc deixa que la resta facin el seu camí. Podem afirmar que, quan els espanyols parlen i proposen reformar, volen dir maquillar perquè tot continuï igual i sobretot que, si s'ha de fer, ja la faran ells.

Si ara perdem l'oportunitat que el segle XXI ens ha brindat, per ser lliures, i continuem sense aprendre res de la nostra dissortada història, potser és que ens mereixem ser colònia espanyolitzada.

La Solidaritat va suposar, a principis del XIX, la proposta més transversal i unitària des de la nostra derrota al 1714. El seu èxit va ser possible pel recolzament dels catalans. El seu fracàs, quan uns quants

dirigents de Solidaritat varen pretendre reformar Espanya.

Avui el nostre fracàs no vindrà per la vana pretensió de voler reformar Espanya i les seves institucions. Avui el fracàs vindrà per no haver entès i après que Espanya no vol ser reformada pels catalans i, com a molt, qualsevol reforma només és possible amb l'acord de monàrquics borbònics, espanyols de dretes i espanyols esquerres. Catalunya i els catalans mai no hem estat convidats a la festa; com a molt, hem estat comparses uns i botiflers uns altres.

És obvi, per tant, que, si volem ser amos del nostre futur, només tenim un camí: la independència; i aconseguir-la només és possible amb la proposta transversal de la societat i l'acord polític de totes les classes socials de Catalunya.

6 de gener 2015

Boi Fusté

El Boston de Dennis Lehane en llengua catalana de la mà de Salamandra

Dennis Lehane, *L'entrega*, traducció de Yannick Garcia, Salamandra, Barcelona, 2014

La prestigiosa editorial Salamandra ha obert aquesta tardor una nova línia de publicació de llibres en llengua catalana. Pocs mesos després que ho hagi fet Anagrama i algunes altres editorials petites (vegeu *La Veu*, núm. 35, on els parlava del darrer llibre d'Amélie Nothomb traduït al català), cal celebrar que ara tindrem alguns dels nous títols que publicarà Salamandra en la nostra llengua. De moment sembla que seran pocs, però tot és començar. Els responsables de l'editorial volen aprofitar també en català l'empenta d'autors i obres que funcionen molt bé en castellà i que, igualment s'acaben publicant en la nostra llengua, com ara Sàndor Màrai, Paolo Giordano, etc. No es tracta de coedicions, com ja havien fet en alguna ocasió, sinó de títols propis dels quals la casa editora adquireix alhora els drets tant per a la llengua castellana com la catalana.

Un dels primers títols és un relat de Dennis Lehane, una breu novel·la negra titulada *L'entrega* ('*The drop*'). Lehane és ben conegut com autor de '*Mystic river*', '*Gone Baby Gone*' o '*Shutter island*', obres traslladades al cinema amb èxit remarcable. El llibre, presentat amb una portada en què domina el groc, color molt característic del gènere, compta amb una traducció

molt solvent a càrrec de Yannick Garcia, que, com a autor, ha estat guanyador del penúltim premi Documenta de relats. Garcia ens ofereix una prosa clara i sense excessos artificials ni naturalistes.

A *L'entrega* Lehane mostra la seva perícia narrativa i cal agrair-li —especialment en aquest gènere— que vagi directe al gra, sense fer trampes ni capgirells estranys en una història que resulta molt convincent. De fet, és una novel·la sucosa, de tall —diguem-ne— clàssic, on tot està molt ben lligat. La novel·la té un bell començament, en què el protagonista, Bob Saginowski, barman del *Cousin's Marv*, troba un cadell de gos malferit a les escombraries. Aquest fet casual farà canviar Bob mateix i transformarà la seva vida anodina i solitària, com reconeix més endavant el mateix protagonista:

"Recordava anys sencers de la seva vida en què no li havia passat mai res. Anys en què feia una ullada al calendari esperant ser al març quan encara era novembre. Però els darrers set dies havia trobat un gos (que encara no tenia nom), havia conegut la Nadia, l'havien atracat a boca de canó, havia adoptat el gos i l'havia anat a veure un mafiós que torturava gent en una furgoneta." (p. 66)

Curiosament, aquest *incipit* recorda —tot està inventat— com s'inicia *L'any de la llebre*, una de les millors novel·les de l'escriptor finlandès Arto Paasilinna, que és una recomanació literària que faig sempre a qualsevol persona que conegui al cap de vint minuts d'haver-me-la presentada.

En la novel·la de Lehane destaca sobretot l'excel·lent construcció de

personatges, que, a més de Bob i Nadia, compta amb Marv, el cosí de Bob i ex-propietari del bar; el policia Evandro Torres, que coincideix a la missa de set amb en Bob; el tèrbol Eric Deeds; una banda mafiosa de txetxens; i encara alguns altres. A més, el llibre retrata una barriada decadent de Boston amb abundant població d'origen irlandès. Aquest espai esdevé un microcosmos per on circulen tots aquests personatges grisos i desesperançats:

"Les ciutats no s'administren des del consistori. Algú les porta des del soterrani. La Primera Ciutat? La que veus? Això és com la roba que posem en un cos perquè faci gòlg. Però la Segona Ciutat és el cos en si mateix. En aquesta és on tenen lloc les apostes, on es venen dones, maria i tota mena de teles, sofàs i altres coses que es pot permetre la classe treballadora. L'única vegada que el treballador té notícia de la Primera Ciutat és quan directament li està donant pel sac. Però al seu voltant, cada dia del món, tota la seva vida, el que veu ell és la Segona Ciutat." (p. 54)

De *L'entrega*, també se n'ha fet una pel·lícula estrenada la tardor passada, que inclou l'últim treball de l'actor James Gandolfini, l'inoblidable gàngster Tony Soprano. La llàstima de l'adaptació cinematogràfica és la incomprensible transposició de la història a Brooklyn en lloc del Boston original de la novel·la. Per a mi, no té cap justificació i altera el sentit de l'obra com a creació artística. Qui vulgui obtenir l'autèntic tast de Lehane ha de recórrer al llibre. Però per què Hollywood ens imposa que totes o gairebé totes les històries negres hagin de passar sempre a Nova York?

Humor

Lluís Boet

